

Fruitsalade met yoghurt of bacon & eggs

Als Tamien Trent (26 jaar) basketball speelt, ziet het eruit als hard werken. Dribbelen, passen, blokken, focussen. Voortdurend communiceren met medespelers, met de coach, en scoren. Veel scoren, want de Amerikaan uit New York (Long Island) is wel topscorer.

Deze ochtend staat hij ons op te wachten als we uit de lift komen. Hier is alles heel relaxt: ruimvallende basketbalbroek en dito shirt, slippers. Een gemeubileerd gehuurde flat in een rustige Diemense wijk. Voor de deur zagen we al een auto met de sponsornamen en groot clublogo. In de keuken schuiven we aan tafel voor het open raam.

Er staan pakjes cereals voor ons klaar, verschillende soorten yoghurt, en fruit als frambozen en bessen. Tamien blijkt een man van korte, krachtige antwoorden.

Hoe ziet je ontbijt er thuis in de VS uit?

“Dat hangt er vanaf. Mijn moeder zorgt daar voor het ontbijt en dan kan het zijn pannenkoeken, of French toast of bacon & eggs. Meestal bacon & eggs.”

Tamien is thuis de jongste. Hij heeft twee broers en twee zussen. Op zondag komen ze bij elkaar en dan maakt moeder een groot ontbijt. Hij woont nu driekwart jaar in Nederland, daarvoor speelde hij voor clubs in Duitsland.

En hoe ontbijt je hier?

“Hier helpt mijn vriendin om me thuis te laten voelen. We eten eigenlijk altijd samen en ze zorgt echt goed voor me. Maar soms moet ze werken en dan heb ik ook geen tijd om iets klaar te maken. Dan eet ik bijvoorbeeld cereals of bananen. Ik eet hier veel meer fruit. Eigenlijk bestaat mijn ontbijt altijd uit graan, zuivel en fruit. Goed ontbijten is wel belangrijk, want we trainen elke dag. Ontbijt geeft me de energie om te focussen.”

“Meestal beginnen we bij MyGuide om 10 uur, half elf. Mijn vriendin moet naar school om 9 uur, dus staan we om 8 uur op.”

Daar komt Nica binnen, de vriendin van Tamien. Ze vraagt meteen of we iets willen drinken: thee, sap, of wat anders. Ze zet water op voor de thee. Ja, pannenkoeken maakt ze wel eens, maar niet elke dag. Dat is veel te zwaar op de maag en dan vind je ze ook niet lekker meer. Maar de keukenmachine is onmisbaar 's morgens, om lekkere smoothies mee te maken.

Nica doet een opleiding voor International Music Management in Haarlem. Zij komt ook uit New York, uit Brooklyn, maar ze hebben elkaar hier ontmoet. Nee nee, waar of hoe ze elkaar hebben ontmoet krijgen we niet te horen. Tamien: “Dat heb ik zelfs mijn moeder nog nooit verteld.” En hij benadrukt het nog maar eens: Nica is “a gift from God”.

Nou goed, een andere vraag dan.

Tamien, wat vind je nou het grootste verschil tussen Nederland en Amerika?

“Het grootste verschil is dat de straten smaller zijn. Bij ons is er meer ruimte, zijn er grotere auto's. En ja, de tram in het midden van de straat. Daar moet je je wel aan aanpassen. En er zijn veel fietsen.”

“Of ik hier ook wel eens fiets? Misschien volgend jaar, ik zie nog wel.”

Is je ook een verschil opgevallen met de mensen hier?

Daar moet diep over nagedacht worden. “Ja, de mensen praten hier meer met elkaar, zomaar. Korte gesprekjes. Ik vind ze vriendelijker en beleefder.” Beiden vinden New York anoniemer. Daar is het meer ‘mind your own business’.

Tamien blijkt buiten het basketball om eigenlijk niet veel met Nederlanders in aanraking komt. Maar binnen de ploeg, die uit zes Nederlanders en zes Amerikanen bestaat, trekt hij wel het meest met de Nederlanders op. De voertaal is uiteraard Engels; hij kent geen Nederlandse woorden.

We spreken Tamien de dag na de eerste wedstrijd in de ‘play-offs’, de eindronde van de basketbalcompetitie.

Wat is er anders als het de tijd is van de play-offs?

Dit is een vraag waar de basketballer mee uit de voeten kan: “Tijdens de play-offs eet ik veel. Het verschil? Als je verliest, lig je eruit. Iedereen wil dat we winnen. Als we verliezen is dat niet leuk. Je staat onder geweldige druk. Maar het is ook weer zo: onder druk staan is een voorrecht. En druk is goed, daar houd ik van. It makes you alive. Het is leuk want je weet de hele tijd: aan het eind van de dag is er een basketbalwedstrijd. We zijn zo goed, we hebben onszelf in een positie gebracht dat iedereen van ons verwacht dat we winnen. Dat is een soort voorrecht. Dus we gaan door en doen wat de coach van ons wil en we genieten ervan.”

Gisteren een wedstrijd, morgen om half acht weer een wedstrijd, een drukke tijd. “En iedereen wil winnen, dus ze spelen heel ruw. Je lijf voelt als een vergiet. In de wedstrijd voel je niets. Na de wedstrijd voel je de blauwe plekken, de kneuzingen. Je benen doen pijn als je ’s morgens uit je bed komt. Alsof je je eerst moet oprekken voordat je naar de douche kunt lopen. Maar als die bal in de lucht is, dan vergeet je het en dan ben je alleen maar gefocust. Maar gefocust zijn we natuurlijk wel het hele jaar.”

Heb je nog een speciale rol in het team?

“Ik ben guard ofwel spelverdeler. Mijn rol is coach in het veld. We doen wat de coach van ons wil, dus de guards communiceren de hele tijd met hem. We hebben voortdurend oogcontact. Dat is zwaar, want je moet in een vijandige omgeving steeds naar hém kijken. Je hoort hem niet, je moet bij hem in de buurt komen. Je moet constant in de gaten houden dat iedereen doet wat de coach wil. Het is zwaar. Het lijkt me makkelijker om gewoon een speler te zijn en ‘just come off your shoe’. Ik vind het leuk om point guard te zijn, maar zwaar is het wel. Of het met mijn lengte (1.83m) te maken heeft, dat ik deze positie heb? Ik weet het niet. Als ik langer zou zijn ... Nou ja, mijn lengte heeft er zeker wel mee te maken.”

Ziet jouw training er anders uit dan die van de andere spelers?

“Nee, iedereen heeft dezelfde training. Behalve dat sommigen een sterker bovenlijf hebben, die moeten misschien meer aan hun benen werken en andersom kan ook. De coach geeft ons de vrijheid om zelf aan onze zwakke kanten te werken en echte professionals te zijn. Wie voor jou de spiegel is? Wie je vertelt waar je aan moet werken? Dat is over het algemeen de coach, maar dat blijft hij niet doen. Dus je moet luisteren, je moet het onthouden en je moet het in praktijk brengen. Je kijkt naar wedstrijden, naar videobeelden. Je probeert daar naar te kijken en je probeert eraan te werken, als je even tijd hebt. Ja, andere spelers helpen ook. Ze geven me opbouwende kritiek. En ik luister, want ik weet: ieder van ons wil kampioen worden. Daarbij: we zijn een team. Als je een fout maakt, helpen ze. Ze steunen je.”

Kunnen de Nederlanders wel goed basketballen?

“Nou, basketball bij ons is als voetbal bij jullie. Dus wij hebben meer ervaring. Wij kennen de spelpatronen. Maar Nederlandse spelers werken hard. Door hen zijn we dit jaar zo goed. Ik begon toen ik 5 was, vanwege mijn oudere broers. We speelden overal. Buiten, binnen. Ja, mijn moeder zei wel steeds: denk aan de meubels.”

Hoe was je eigenlijk in Amsterdam terechtgekomen?

“Door mijn zaakwaarnemer kwam ik in Duitsland en daar kreeg ik het aanbod om in Amsterdam te komen. En Amsterdam kent natuurlijk iedereen. Het was heel anders als het bijvoorbeeld een aanbod uit Zweden was geweest. De hele wereld kent Amsterdam, dus die ervaring wil je graag meenemen. So you give it a try. Het komt ook omdat in New York veel naar Amsterdam verwijst, dus je wordt nieuwsgierig. Ik dacht eigenlijk dat Nederland alleen Amsterdam was.”

“Nee, buiten Amsterdam kom ik alleen voor wedstrijden. Ik ben nog nooit ergens naartoe geweest voor een uitje. Nee, zelfs niet naar het strand.”

Was je verrast dat basketbal in Nederland niet zo groot is als in de VS?

“Een beetje wel. In Duitsland was basketball vrij groot, dus het was wel een verschil. De fans geven je tijdens een wedstrijd de extra energie die je nodig hebt. Want soms ben je moe en dan heb je dat nodig. Dus als je in de zaal komt en er zijn niet zoveel fans, bijvoorbeeld bij de teams van Zwolle of Leiden, onderaan de league, dan heb je niet de vibe. Bij Eiffel (Den Bosch) of Groningen heb je de vibe wel, maakt niet uit wie er voorstaat. En dat merk je in je spel.”

Wanneer ga je weer naar de VS?

Van eind juni tot eind augustus gaat Tamien weer naar New York. Dan is het bijna een jaar geleden dat hij er voor het laatst was.

En als je Nederland weer verlaat, wat neem je dan mee van de Nederlandse leefwijze?

“Iedereen is anders. Dat zie ik nu in; hier wonen heeft mij de ogen geopend. En dan waardeer je wat je thuis hebt.”

“De Nederlandse eetgewoonten? Nou, het viel me op dat ze van de winter niet zoveel fruit hadden in de winkels. Maar ik ken eigenlijk geen Nederlandse dingen.” Na enige suggesties: “Brood voor ontbijt, amazing. Met kaas! En chocola op brood 's morgens vroeg!” Hij heeft het zijn teamgenoten zien doen, boterhammen smeren, maar van het Nederlandse woord ‘hagelslag’ heeft hij nog nooit gehoord. En van ‘pindakaas’ ook niet. Peanutbutter kent hij natuurlijk wel, maar Tamien houdt het liever bij een fruitsalade met yoghurt.

Eigenlijk bestaat je leven voor een groot deel uit basketball.

“Basketball en mijn familie. Ik heb geen tijd voor mezelf.” Dit laatste met een lichte grijns, maar met een serieuze ondertoon. “Als mijn familie in orde is, kan ik spelen. Dan is het voor mij goed. Je moet goed eten en verder is familie het allerbelangrijkste.”

Weten jullie eigenlijk dat het volgende week Koninginnedag is?

Nee, dat was nog niet doorgedrongen. “O ja, wanneer is het?” Tamien: “Ik was hier vorig jaar met Koninginnedag. Ik heb het een halve dag gezien. Het was heel leuk, a lot of people downtown.”

Goed, dat is een leuk vooruitzicht. Maar de wedstrijden van de play-offs, daar draait natuurlijk alles om, de komende tijd. Een week later zien we Tamien aan het werk in een zinderende wedstrijd in de Sporthallen Zuid. En een paar weken later op tv de ook zeer spannende finale waarin hij met zijn club landskampioen wordt.